

Az alkotmánytellenzők makacs állítása most ez: az új alkotmány kettészakítja a társadalmat. Tölgyessy Pétertől Heller Ágnesig és vissza, a mikroszkopikus méretű LMP-től a szabad szemmel is látható MSZP-maradékig ezt gajdolják bele a fülekbe, és a nemzeti tartású alkotmány elleni fellépéshez keresnek támogatást nyugaton és Közel-Keleten, mindenütt, ahol csak lehet. Vádaskodnak a fröcsögő, zsigeri magyargyűlölet hangján, sápítoznak a Jászi Oszkár-féle doktrinerség életidegenségével, s a tények éppen úgy nem zavarják őket, ahogy mesterüket sem zavarta soha. Mert a valóság éppen az ellenkezőjét mutatja. Nemcsak az Országgyűlésben kétharmados többséget eredményező vitathatatlan választói felhatalmazás, nemcsak az összes megyére kiterjedő Fidesz-vezetés, nemcsak a Budapestre és egy-két kivételtől eltekintve az összes városra érvényes önkormányzati győzelem, hanem az az ennél is mélyebb meggyőződés képez valami mély, hallgatólagos egységet a nemzetben, hogy most meg kell szabadulni a régi alkotmánytól, amely a rendszerváltás idején keletkezett. A magyarság nagy többsége ugyanis a kezdeti rövid öröm után magával a rendszerváltással került szembe, mert felismerte hamisságát. Azt a rideg tényt, hogy ugyanazok forgatják ki mindenéből, akiket le akart váltani.

Most egy kicsit más a helyzet. A Jászi – Heller – Tölgyessy-sor egy kicsit hátrébb van szorítva. Az alkotmány mögött álló nagy többségnek nem kell többé tartania Heller és Tölgyessy pártjainak visszatérésétől. S ha valamivel elégedetlen ez a nagy többség, az éppen a magyarellenések kiszorításának nem kellő erélye, sebessége. Az igazságérzet azt súgja, hogy az elkövetett bűnökért, rablásokért, kiárúsításokért kemény büntetés járna. Ebben a most kialakuló nemzeti egyetértésben éppen az az erő, hogy a többség látja ezt az igazságérzeten esett csorbát, mégsem háborog érte, ezt is elfogadja. Nem a Fidesz-kormány munka közben elkövetett hibáinak pártvaksággal való elnyelését, kritikátlanságát jelenti ez a nemzeti egyetértés, hanem a fölényben lévők magabiztosságát, bölcsességét. A magyar ember sohasem volt bosszúálló, s még azokon sem akar bosszút állni, akik egykoron bosszúállással

kezdték hatalmuk gyakorlását. Ha újra kormányképesnek látná a Jászi–Heller–Tölgyessy–Gyurcsány-vonalat nem, volna ennyire elnéző.

A kettészakadottságot az arányok sem igazolják. Amikor a kiszakadó fél ennyire kicsi, a másik pedig ennyire nagy, nem lehet kettészakadásról beszélni. A kettészakadás fogalmilag azt feltételezi, hogy mindegyik fél megáll a lábán, s ha számszerűen vannak is különbségek, mindegyik ugyanabba a nagyságrendbe tartozik. A XVI. században a három részre szakadt országban Erdély és a hódoltsági terület, valamint a Habsburg-kötelékben megmaradt Magyarország azonos nagyságrendbe tartozott, most azonban az új Lipótváros egy részét és Angyalföldet birtokló MSZP és LMP, az elmúlt rendszer járadékosait és kivételezettjeit összetömörítő szigetként nem tekinthető azonos nagyságrendnek az egész országgal.

A Jászi–Heller–Bolgár György-vonal hátszágát nem néptömegek képezik, hanem egy mérhetetlen nagy sajtóbirodalom. Ezt a sajtóbirodalmat idegen, nemzetközi tőke működteti. Követelőzéseikhez a Soros-pénzek és a Bilderberg-csoport támogatása ad fedezetet.

Valamint a megszokás.

Ez a megszokás nagyon érdekes dolog. Sajátos magyar nemtörődömség ez, bizony. Ez a Heller Ágnes arcú, bolsevik, lipóciai kisebbség soha, egy pillantig sem volt többségben, de 1945 óta, s különösen 1948 óta magát számszerű népi többségnek nyilvánította. Erőszakkal, terrorral, megfélemlítéssel, bosszúállással. Végül maga is elhitte, hogy a többség nevében uralkodik. A magyarság viszont nem hitte el, de megszokta. Nagyon hosszú volt az elnyomó, idegen rendszer és rövid a megszakítás, a forradalom két hete. S azt minden előző felülmúló megtorlás követte. Ez után a megtorlás után célszerűbb volt a rendszert megszokottnak minősíteni, mint ellenállni. A magyarságnak az életöszkönye, az élvemelés parancsa súgta, hogy nyilvánítsa megszokottnak a rendszert, mivel nem tudja felborítani. A magyarság így aztán ebben a megszokásban szocializálódott. Ez eddig rendben is volna, ha most ezzel a tompultsággal nem élnének vissza éppen azok, akiket megszokottnak nyilvánítottunk a nagy kényszerek idején. A kényszer elmúlt, ezt éppen az új alkotmány is bizonyítja, de itt maradt a megszokás. És a megszokottak roppant kiterjedésű sajtóhatalma, kábítószer-kereskedelme, gajdolása és fenyegetőzése. Ha nem volna ez a megszokás, nem lehetne azt állítani, hogy az ország kettészakadt. Aki ilyet állít, azt nem a rendőr vinné el, hanem a mentők, ha nem volna a megszokás.

Csurka István Történelemhamisítás - Kettészakadt ország?

Írta: Csurka István

2011. május 01. vasárnap, 06:11 - Módosítás: 2011. május 29. vasárnap, 07:21

Az Árpád-tárgyat a katonák kényeztetésére használták.